

ماتھ گیارہ

Ketabton.com

ادبی ٹوٹی

ایان مروند

ماتم كده

ژباړن او راٲولوونكي

آيان مړوند

ڪتاب پڙندنه

د ڪتاب نوم:	ماتم ڪده
ڙبارن:	آيان مړوند
ڪمپوز:	په خپله ليڪوال
ڊيزاين چاري:	په خپله ليڪوال
برينساليڪ:	ayaansafi64@gmail.com
اريڪه:	0770159565
چاپ وار:	لومړي
چاپ ڪال:	۱۴۰۲

د ڪتاب ٽول حقوق د ليڪوال سره خوندي دي

ډالۍ

هغې مينې ته چې زه ورسره

ډېره مينه لرم

اڀ!

د زړه ڀه ڪوڅو ڪې مې

دومره مشڪوڪ قدم

مه وهه

پرته له تا بل څو پکې نه شې پيدا کولى!

گران دي، د هغه کس هيږول

چې د هغه لپاره دې

هر څوک او

هر څه هېر کړي وي!

د رنڇورو خدا
د هغوى د اوبنڪو
نه چڙه
دردونكي وي

مينه لزل مه ليڪي!
مه يي وائي!
بلڪي ثابتوى يي!

هغه کس پسې خفه يم
چې فکر مې کاوه، رابه شي
او زما تنهائي ته به
د پای ټکی کېږدي
لکن راغی، ولاړ او زما ژوند ته
يې د پای ټکی کېښود!

ژوند وکړه او وخانده!
د هغه چا لپاره چې
ستا په خندا ژوند کوي
او ستا په ليدلو آرام پيدا کوي!

بيگا مي خوب ليده
چي بيتره راغلي وي
سهار چي ويين
شوم صدقه مي ورڪره!

ڪه چيري پوي شوم چي
اوبنڪي مي ستا د ژوند
گلاب ته اوبه ورڪوي
نو زه به هميشه ڙايم تر ڇو
ته ژوند وڪري!

خدائيه!
خاطر مي غوڻنت
نه خاطرې
ما بد وويل
ڪه تا بد واور ٻدل!

ٽولې نري ته مي وويل
چي مينه ورسره نه لرم
مگر ڄان
ته ڇه ووايم!؟

اڀ!

اوس دڀ چڀ

هم ناڻاپه ووينم

خداي شته چڀ په ڪوم

آسمان ڪڀ الوزم!

اي! ڪله ڪله فڪر ڪوم

چڀ دا زره

مي په نري

ڪڀ تر ٽولو

غمجن زره دي.

اڀ خدايه!

نور ستا په دڀ نڙي ڪڀ په

هيچا هم باور نشته، راءه!

يو ځاي قدم ووهو

سگرت زما او باران ستا

هغه څوڪ چڀ

هڀڅڪله مڀ

يوازڀ نه پرڀڙدي

هغه ته يڀ!

اڀ خدايه مننه!

اڀ ڪاش!

خوشالي

هم لڪه مرگ

چڀ د ٽولو

په برخه وای!

نه پوهڀڙم ولڀ؟

ڪله چڀ د خوشالی ڪيلي

پيدا ڪڙم نو ژوند

خپل قلف بدل ڪڙي!

ڄومره بنه ده ڪنه!
چي انسان هره ورڄ
له يو ڪس سره
مينه وڪري، نه هره ورڄ له
يو نوي ڪس سره!

هڀره به دڀ ڪم
اما هيڻڪله
به دڀ ونه بينم!!!

ڄومره جالبه ده، ڪنه!؟
بنه پوهڙم چي تاته نه شم رسيدلي،
خو بيا دڀ هم ليوني يم!!!

بي علتہ مينه درسره لرم!
حڪه ڪومه مينه چي
علت ولري، يا خو ريا وي، يا احترام.

تا ڙمنه ڪري وه، چي هره شپه به دڀ
يادوم! يا ته بدله شوڀي،
يا ستاسو بنار ڪي شپه نه راڄي!

ڪله چڻ تله نو راته ويڻ ويل،

تا هم بيايم!

ورته ومي ويل چڙي؟

ويڻ ويل: زما له ياده!

وخت وشو،

بي دليله مسڪا ڪوم!

بي ساري مينه ڪوم!

اڀ!

په ٻاران ڪي دواڙه گرڻو

خو فرق دومره دي

چي ته له يار سره

او زه له ياد سره!

اي!

ستا خندا

زما نيري ده،

نو تل خنده، گني

زما نيري به

ورانہ او ويجاره شي!!!

اڀ ڪاش!

ڇنگهه مڀ ڇڀ له لاسه ووتڀ،

همداسڀ مڀ له زڙه هم وتلي وای!

اڀ!

نن يڀ راته پڀغور راڪڙ ڇڀ

ڪه مينه يڀ درسره لڙلی!

نو نه به تلله!

يو ۽ هغه هم
لارڻي جدا ڪري،
ڪاش زما پڻ زړه ڪي
وروسته له خدايه
بل هيڻ ڇوڪ هم نه واي!

د مينڻي هيڻ يو
ٽپ هم نه
روغيزي،
يا يپ ڇاي پاتي
ڪيزي او يا يپ يادا!

اوبنڪي ڇهه ڏي؟

۱۱% اوبه

۹۹% احساس

پهه ٻاران ڪي گرهيدل

مي ڇڪهه خوبن ڏي،

چي ڇوڪر زما اوبنڪي نه گوري!!

خدايه! ڇي دا شرط
دې ڪپڻنود ڇي
مينان دې يو بل ته نه رسيڙي،
نو بيا دې وڻي زڙونه پيدا ڪرڻ؟
يعني زمونڙ د مئينو گناه
دومره ڇڙه ده، ڇي بي دوزخه سوزو!

دا ژوند هم ڇه عجيبه دي!

په ڇا مڀ ڇي
لاس ڪپڻنود،
نو تر پڻنو
لاندي يي ڪرم...

تا رڻبتيا ويلى وڃي

زمونڙ اڙيڪه د ڇنڇير

په ڇير ده!

ما تاته لاس درڪڙ

او تا نورو ته!

خدايه! ومي ٻڻبه

ڪوم زڙه دڙي چڙي

امانت راڪڙي وڙي

وه مي نه شو ساتلي!

چا چي يوازي پرڀنودڙي، نو ورتي ووايه!

ما نه، تا وبايلله

ڇڪه ما هغه ڇوڪ

له لاسه ورڪڙ چي

له ماسره يپي مينه نه درلوده

او تا هغه ڇوڪ له لاسه ورڪڙ چي

تاسره يپي ڇڙه مينه درلوده!!!

ڙوند راتو يو بنه

درس دا راڪڙ،

چي هيڻ ڇوڪ

هم د هغه

د خبرو په څڙ نه وي!

ڇيٺي زخمنه بايد درمان شي،
ترڻو وڪولي شو، ڙوند ته ادامه ورتو،
مگر ڇيٺي زخمنه بايد
همداسي پربردو،
ترڻو خپله لاره ورتو نه ڪرو!

خدايه!
قيامت سبا ته دي
ولې نن سوزو!!!؟؟؟

ڙوند ڀي ڊرته وايي نه،

ڊرته بنايي ڀي!

نو تل پام ڪوه!

مينه ڊرسره لرم: ويل ڀي ڊرڀ ٿانيڀ وخت نيسي،

توضبع ڪول ڀي ڊرڀ ساعته،

لڪن ٿابتول ڀي ٽول عمر!

دومره مينه درسره لرم،
چي ڪله ڪله شڪ راته پيدا شي،
چي په غور ڪي به يي راته د آذان
پرڳاي ستا نوم اڃيستي وي!؟

ڪله چي مڙ شوم!
نو تابوت مي دې هغه خلكو پر اوڙو
ڪپڙدي! چي زه يي پرڀني وم،
ڇڪه چي پوي شي، زه دومره دروند بار نه وم!

په دې نري ڪي دوه ڇوله ڳانده پڙنم

يو ته چي هڀڻ

دې زما مينه و نه ليدلہ

او يو زه چي ستا

په خير انسان مي ونه ليد!

۷

د هغه ڇا سره چي مينه لري،

هيڻڪله پري د زيات

وخت لپاره مه غوسه ڪپره!

حڪه چي هغه بيا ستا نه بي غبر

ڙوند زده ڪوي!

اڀ ربه!

بلد نه یم، چي ڇه ڊرتو ووايم؟

بس ڊ زڙه خبرو ته

مي يو ڄل غور شه!

اڀ ربه!

نور ڊ ژوند

نه ستري یم!

يا يپ راکڙه،

يا مي واخلاه!

ڪومه ورڻ ڇڻي مڙ شوم،
ڪه ڇا پوئنتنه وڪڙه ڇڻي
دا تابوت يڻي وڻي دومره دروند دي؟
ورته ووايه!
ڄوانيمرگ له ڇڙو هيلو
سره يڻي دفن ڪوو!

دا انصاف دي!؟
ڪله ڪله دنيا دومره ڪوچني شي،
ڇڻي د انسانانو د دوباره ليدلو
نه انسان سترى شي، اما ڪله ڪله
دونيا دومره لويه شي، ڇڻي يو ڪس
پسپي ليوني گرڄو او پيدا ڪولي يڻي نه شو!

د ژوند بده كيسه دې
هېڅكله چاته مه كوه!
ځكه كه ته يې هېره كړې،
هغه يې دريادوي!

اړتيا نشته له انسانانو
امتحان واخلي!
د وخت په تېریدو سره
خپله امتحان دركوي!

څومره ارامه شپه ده!
لكه څوك چې په دې
نړۍ كې نه وي،
يا شايد زه د چا په نړۍ كې نه يم؟

راځه نن قدم ووهو!
ته له يار سره،
زه له ياد سره،

واپي هنداره احساس نه لري!

نن ڀي نم نيولي و

پرڀ ومي ليڪل چي

«مينه د(سره لرم»

آرامه اوبه شوه!

له اور مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه سوزونڪي ده!

له گل مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه ٻنڪلي ده!

اڀ ڪاش دا د تنهائي ورڃي
هم د هغو ورڃو په څپر ورځي وای
چي له تاسره مې تپري ڪري دي!

فـڪـر مـي ڪاوه،
تـه هـمـدرد يـي!
لـڪـن
تـه هـمـ درد وې!

بې چاره گل خرڻوونڪي

يوآڻپني شخص دي، چي ڪله هم ڪور ته د گلانو سره

د ننه شي، نو

ٽول خواهشيني ڪيري!

مينتوب درد نه لري!

بلڪي د هغه چا سره

مينه لزل درد لري،

چي ستا د مينې په

قدر نه پوهيري!

مخڪي له دې چي د چا زره مات ڪري

نو لومري فڪر وڪره!

چي آيا دې زره ڪي

خو به زه نه ٿيم؟

هيڻڪله له چا سره زره مه تره!

ڇڪه دا نري دومره ڪوچني ده، چي دوه زرونه له

يو بل سره نه ڇايري

او ڪه له چا سره دې زره وتره،

نو هپڻڪله يي مه خوشي ڪوه! ڇڪه چي

دا نري دومره لويه ده، چي بيا به يي

هپڻڪله پيدا نه ڪري!

ٻي حده مه مين ڪپڙه
ٻي حده باور مه ڪوه
ٻي حده مينه مه ڪوه
حڪه چي همدا»ٻي حده« به
دې يوه ورخ ٻي حده وسوزوي

اڀ ڪاش!
ته پوهيدلى ڪله چي ويم يوازې يم
يعنې تا نلرم

ته مڀ نه يادڀري
بلڪي هغه ڏوڪ مڀ يادڀري
چڀ فڪر مڀ ڪاوه ته يڀ!

ڙمنه دڀ راسره ڪڀي وه
چڀ هيڏڪله به دڀ يواڙي ڀري ڀردم
اوس چڀرته يڀ ڀڀڀ

موده وشوه
ڙوند تيريڀري
خو بننه نه تيريڀري

ڪاش زرونه دومره پاڪ وي
چي «مينه درسره لرم» ويلو ته
د قسم خوڙو اڙتيا نه وي

اڀ!

په دڀ ڪي زما تڀروتنه نه وه
ته په خپلو پښو زما خوا ته راغلي!

شپه ستري

لکن زه له شپي

ڊڙ ستري

ڏينپي خلك بايد هڀر
ڪڙو پنه يو ساده دليل
«هنه زما له راتلونڪي سره ڪومه اڙيڪه نه لري»

شرمنده يم
چي اوس هم ستا نه
بغير ساه اخلم

ڏنگه مي چي له هيلو تڀر شوڀي
نو اي ربه! له
گناهونو مي هم تڀر شه

لومڙي ڄل ندي چي ڙام
لومڙي ڄل دي
چي ڙا مي نه آراموي

په دڙي نڙي ڪي
چاته د لاسونو
انتظار مه ڪوي چي
اوبنڪي به مو پاڪي ڪري
نو خپلي اوبنڪي مو په خپله پاڪي ڪري
ٽول تيريدونڪي دي

دا ورڃي دڀ
زه يوه لويه غلطي گهم
چي په ژوند ڪي
مي ڪري ده

زما نه وروسته مهمه نده
چي چا دڀ په زره ڪي
ځاي پيدا ڪر
د ليوانو پاتي شوني
فقط سپيان وري

پوي شه نور!
دا شپي نه دي چي اوڙدي دي
بلڪي دا ته يي چي يوازي يي

هميشه د هغه چا سره
د زړه درد شريك ڪړه
چي دوه شيان ولري

۱: زړه

۲: درد

په ڙوند ڪي دا څلور شيان
هيڙڪله مه ماتوه
باور، وعده، اريڪه او زره
خڪه ددي ماتيدل غر نه لري
مگر درد چپر لري

هغه شيبه راباندې څومره
سخته تپره شوه
چي ورته ومي ويل:
ڪه رانه لري شوې مڙ ڪپرم
ويي خندل او راته ويي ويل:
ستا ڙوند ته هيڙ اڙتيا نه لرم

اڀ!

بي له تا ڙوندي يم

مگر بي له تا ڙوند

نشتم ڪولاي

لاسونه مي ڪلڪ ونيسه!

دلته ڇڀرو زما او ستا

په جدائي شرط ٿڀلي

ڪله ڪله مڀ
هغه وخت پسي
ڇڀر زره خفه شي
چي ته مڀ
هيڻ نه پڙندي

ڪله چي مڙ شوم
نو ليدلو ته مڀ مه راءه!
حڪه ڪله چي ژوندي وم
ما درته هغه وخت اڙتيا درلوده

وايي ڪله چي باران اوري
نو د خاورو بوي پورته ڪيري
اما دلته خو د خاطر
بوي پورته ڪيري؟

گل خرڻونڪي په عاجزي وويل
بناغليه گلان واخله!
ما ورته وويل: چا لپاره يپ واخلم؟
گل خرڻونڪي وويل: خپلې مينې لپاره يپ واخله!
ما ورته وويل: ڪه زما مينه يپ خپلې مينې ته ورکري بيا؟
گل خرڻونڪي وويل: وښه بناغليه زه خپل گلان
درباندي نه خرڻوم!

«مينه درسره لرم!»

دا يواځينی

خبره ده

چې بېرته يې

نه اخلم

اې كاش!

پوهيدای

د هرچا زړه زړه نه وي

زه مڀ ٻه خپل زره ويايم

مات شو

لوبه ورسره وشوه

دوڪه ورسره وشوه

اما اوس هم ڪار ڪوي

ودڀ ليدل!

انسانن ڄومره زر يو

له بل ڄخه

ستري ڪيري

اڀ!
دلته ڀرتو
ستا له لڙي والي راسره
نور ڇوڪ نشته

درد لري
هغه چاته د ويلو
لپاره خبري نه لري
چي پرون دي ٽولي
خبري د هغه لپاره ڪولي

افسوس

د هغه ڪارونو لپاره نه

چي غلط مڃي ڪري

بلڪي د هغه ٻنيو

ڪارونو لپاره چي

چي د غلطو خلكو

لپاره مڃي ڪري

ڄيڻي وقت يي

بايد ونه واپي

ڄيڻي وقت يي بايد واور يي

ڄيڻي خبر يي

ڪله چي مڃي له خدايه مرگ و غوڻنت!

راته ويڀ ويڻ
ڪه تاته مرگ درڪڙم
نو هغه ته ڇه ورڪڙم
چي له مايڀ ته غوڻنتي يڀ

د ژوند تر ٽولو لوي بد
ڪله چي يڀ و غوارو
ورته ورسيزو نشو ڪولاي
اما ڪله چي ورته ورسيزو
نو بيا راته هيڻ ارزنبت نه لري

وخت بدل نشو
بلڪي هغه انسانان
يپ بدل ڪرڻ
چي هيٺڪله مڀ فڪر نه ڪاوه
چي هغوى به بدل شي

ڪله چي خداى ستاسو
د ساتنڀ لپاره ڪوم ڇوڪ
له تاسو نه ليرڀ ڪوي
نو هيٺڪله يپ په پاتڀ ڪيدو
ٽينگار مه ڪوه

اڀ!

د نيمڀ شپي چي وينن شم

تا ولٽوم لکن ڄان

د بل چا په غبڙ ڪي پيدا ڪم

خدايه!

دوزخ ته اڙتيا نشته

مونڙ انسانان يو بل

تردي ڇڙ

سوزو!!!

اڀ!

يو وخت به مڀ

نشتون حس ڪڙي

او د قبر خاوره

به مڀ په سوڪ ووهي

او وبه وايي پاڅبره

زه بڙته راغلم!

ڄيني ڪسان مه ڄوروي

د ڄينو ڪسانو ڄورول ڄو ثانيي وخت نيسي

لڪن جبران ڪول يي ڪلونه

اڀ زره!
ارامه اوسه
هغه ستا نه بغير آرامه ده!

درد يعني!
وخت وشو چي
هغه نشته):

اڳ خدايه!

تاته غڙ ڪوم ڇڪه ڇپ په دڀ
دنيا ڪي يو غڙ بل غڙ ته نه رسيڙي
او تا ويلي ڇپ زه اوريدونڪي يم

لاسونه مڀ خپلو هيلو ته نه رسيڙي
هغه ڇڀڙي لڙي دي
لڪن د صبر شنه ونه مڀ وائي
هيله شته
دوعا شته
الله شته

اوسپ يا نه اوسپ
دا شپي تيريزي
لڪن دا شپي چيرته
او هغه شپي چيرته

اڀا!
په زره مڀ لاس مه ڀڏه
چي لاس
به دڀ وسوزيزي

په دې نڙي ڪي له هيچا سره

زړه مه تڙه

حتي خپل سيوري دې

هم په تياره ڪي

يو اڙي پر ٻڙدي

غم مو خپله پيدا ڪوي

نو د خوشاليو

په لٽه ڪي اوسه

ارينه ده چي په ژوند ڪي

خيني خلك ورك ڪرو

تر خو خپل خان پيدا ڪرو

که ګله دې احساس ګره چي

پاتي کيدل دې

سخت دي

بهترين کار تلل دي

ڪه ڇا در ڇڻه پوڻتنه وڪڙه ڇڻي

ڙوند يعني ڇه ؟

خاورڻي په موٽي ڪي راوله

او پف يي ڪڙه

له زڙه سره مڻي پام ڪوه

ڇڻي مات نشي در ڇڻه

زما د زڙه په خاطر نه

بلڪي ستا په خاطر ڇڻي

په هغه زڙه ڪي ته يي

راځې!

پوهېږم چې حتماً راځې

خو هغه وخت چې کله

مې په سپينه ټوټه کې

د قبر غبرګي

ته وسپارې

خو هغه وخت به بيا

هر څه بې معنی وي

موده وشوه لاسونه مې

د چايو په پيالو گرم کوم

دا د تنهائي اوج ندي؟؟؟!

له بوڊا مي وپوڻبتل

مينه يعني ڄڻه

ويپ ويل:هغه ڇپ

زه يپ بوڊا ڪرم

ڪرڪه لرم له هغو ورڻو

ڇپ نه پوهڀڙم

درد مي ڄڻه دي

خپلې سترگې مې
په ږانده خرخوم ترڅو
بيا دې هيڅكله دا دروغجنه څېره ونه گورم

د زړه خبره دې نن ووايه
چې د زړه خبره شي
كه سبا دې وويله
نو بيا د زړه درد كيږي

دا ورڻي تيريري

لڪن زه له دڀ

ورڻو نه ٽپرڀرم

زه چي يوازي يم په دڀ نه يم خفه

بلڪي په دڀ خفه يم چي

ته څنگه داسي شخص وختي

اڀ!

ڪله چي هم له چا ڇنه

د مينڀي ڪلمه واوڙم

نو بي اختياره څريڪه

مي په زره ڪي تيره شي

اڀ!

تا به زه هغه

وخت هڀره ڪڙم

ڪله چي خپل

ڄان هڀر ڪڙم

ڇڪه زما ڄان ته يڀ

آرامه سنڊرڀ
او ستا په جدائي
اوبنڪي ٽويول دا بيا
ڇڙه مزه لري

ڪه غوارڀ زما د ژوند په اڙه
خبره شپي سترگي
دې پٽي ڪڙه
ڪومه تياره ڇي گوري
همدا زما ژوند دي

مینه چېر خوړ نوم دی
خو ستا مینه دومره ترخه وه
چې د ژوند ټول
خوږه یې رانه واخیستل

مینه د نړۍ جوړونکي ده
خو برعکس تا زما
نړۍ وړانه کړه

زه تاسره د مينپ
لرلو لپاره تر هر حد تپر شوم
حڪه ڪومه مينه چي حد ولري
هغه مينه مينه نه وي

وايي ڪه چڙي يوه مسڪا لري نو
خپلي مينپ
ته يي وركري
تا مسڪا هم يوره
او ته هم لاري

ڪه له ڪوم چا سره مينه
لرې نو همداسي يپ
پر پرده ڪه راغي نو پوي شه
چې مينه درسره لري
او ڪه راغي نو پوي شه
چې هيڅ ستا لپاره نه و

له مينې پرته بڻينه نشته
او له بڻيني پرته مينه
نو راشه و به دې بڻيم
اوس هم درسره مينه لرم

وايي يوازيتوب دوزخ دي
نو اڀي!
ما له دي دوزخ ڇخه وڙغوره

له هرچا سره مڀي
کولاي شوي
مينه وکرم
خو که مينه مڀي له
تا پيل ڪري نه وي

ڄومره بنهه!
په دې غمجن ماحول ڪي
چي په ما تيريزي
بيا هم ته خاندي

ڄينې وخت ته
ڄينې وخت ستا ياد
دا خو به ما ووڙني

ڄين ڀي وخت ڀي ڪس
صرف ڀي ڪس
باعث ددي گري
چي ته ڀي ڀي ڄمڪه باند ڀي ڙوند
ڪولو ته پريڻي ڀي
نه اڪسيجن

باراني
لمريزه
وڙڄ
ڄهه توپير ڪوي ڪي ڪي
چي ته اوس ڀي هوا هميشه بنايسته ده

شايد زما ساه وي
چپ په دې نري ڪي تر اوسه
پاتي يم اما
پرته له شڪه چپ
ته يوازيني دليل يپ
چپ زه ساه اخلم

هرڇه مي
امتحان ڪيل
ڙا، سگرت، د خوب گولي
مستي سندرې، اروه پوه، نوي ملگري...
لکن زره مي نشو پوي
هغه تا غواڙي تا!!!

اڀ!
ڄينڀ وخت له ڄانه
لاسونه تاو ڪرم
او ۱۹۱۱
ليونيه ته خو يوازڀ نه يڀ
زه درسره يم

ڪه ڄنگل هم
وي نو مر به شي
لکن زما زره
سوزي او سوزي

اوس مي له تنهائي
سره مينه پيدا شوي
خڪه هغه ستا غوندي
بي وفا نه ده
ڊپر خيانت مي هم ورسره وگر
لكن بيا هم نه رانه خي

خلڪ وايي: يو ساعت يعني شپيته د قيقې
يوه دقيقه يعني شپيته سانپي
لكن هيچا هم ونه ويل چي
پرته له تا شپيته ثانيي يعني
شپيته ڪاله

خدائيه!

هرڻوڪ له تا غوارڀي چي
يو ڇه وركڀي لکن زه غوارم
له ما يي واخلي هغه غم
چي هغي
راڪري!

اڀ!

د شپي چي ڪله ويده ڪڀري
نو يوه لحظه يوازي
يوه لحظه زما په اڙه فڪر ڪوه
ڙمنه ده چي ٻيڙته به راڻي

زړه مڀ!

هغه خبرو پسي خفه دي

چي له يو بل سره مو ڪولي

لکن سٽري ڪيدو به نه

اڀ!

دا بي دليله اوبنڪي

مڀ چي پرمخ بهيري

دا د زړه تنگي

اوبنڪي ندي

د بي ڪسي اوبنڪي دي

اڀ!
له تايي ڇه پٽه
اوس مڀ هم
بڀ دليله زره درپسي
خفه دي

شپي مڀ له خپل ڄان
سره تڀري ڪري
هر ڄوک چي لاڙ بيا بڀرته رانغي

اڀ!

نن مي زړه ډېر تنگ دى

غواړم والوزم

داسي ځاى ته

چې بيا هيڅڪله بېرته

رانشم

اڀ!

که تلو دې مږ نه ګرم

نو ستا خاطرې مي

هم نه وڙني

بې غمه اوسه

ڪله مڀ چڀ له لاسه
ورڪڙي نو اوبنڪي مڀ
نه ڪڙي تويڀ
ڇڪه ما خپلي ٽولي
اوبنڪي ستا د لاس ته راوڙلو لپاره
تويڀ ڪڙي وي

اڀ ڪاش
د زڙه پڙڇاي مڀ
غاره تنگه شوي وي
چڀ ساه مڀ نه اخيستي
خلاص

هر ڪلهه چي د چا له لاسه

ناراحتہ شوې

نو يوه لحظه يې

په نه شتون

فکر وکړه

اې ربه!

زه مې تنگ دی

تا ويلي وو چې د انتخاب حق

لرې نو بيا ولې مې

انتخاب په ځنگ کې نشته؟؟؟

دروازه لڙي او بنده شوه
لڪه چي باد بيا ٽوڪي (اسره ڪوي
ستا د راتلو
تمثيل ڪوي!

په نڙي ڪي ترٽولو وڙه ڪلمه «ا»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙه ڪلمه «LOVE»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙ ڪس «YOU»
نو «I LOVE YOU»

باران چي اوري
ته مي ڇره ياد پري
بغير له چتري
په باران کي قدم وهم
زه تا يادوم
او آسمان ڙاري

هغه دومره
په خپله تنهائي
کي ڇوب و چي
د سگرت پرڳاي يي
خپل ڄان وغورڄاوه

اڀ!

سپين مي شول

د سر هغه وينستان

چي ويل به دي:

په ٽوله دنيا يي هم نه وركوم

اڀ!

اوس مي په هغه لاره

بپرته راتلو ته

زه نه ڪيري

په کومه لاره چي

ته راسره يو ځاي تلي وڃي!

ڪوم ڪس

چي نن له تاسره خاندي

هغه ڪس سببا پر تا

خاندي مطمئن اوسه

د زړه په دروازه مي وليکل

ننوتل منع دي

مينه راغله او دننه شوه

او ويپ ويل

«زه د چا اجازي ته اړتيا نه لرم»

اڀ!

ستا شتون ڪي مڀ
له ڙوند سره لوبڀ ڪولڀ
اوس چي نه يڀ
ڙوند له ماسره
لوبڀ ڪوي

ويڀ پوئنتل ڙوند يعني ڇهه؟
لنڊو ڪي مڀ ورتنه وويل
چي د غمونو
تڪليفونو
ستريانو او دردونو
دوهم نوم ڙوند دي!

اې!

اوس هم ستاسو

له کوڅې تېرېږم

خو لوېږم نه

ځکه چې ځمکې ته گورم

اې!

دومره راته گرانه وې

چې بڼېر له تا

مې يوه لحظه احساس

کړه فکر مې وکړ

چې کلونه کيږي يوازې يم

اڀ!

خبري دي دومره خوري دي

چي زره مي غواري

ستا خبري بنڪل ڪم

زه او ته!

ڪله چي

د يو بل په

څنگ ڪي اوسو

نو دا د نيا تر ٽولو

بنڪلي ترڪيب دي

د مينڀ په ڪوڙه ورغلم
يو بوڇا سږي راباندې راغي
ويپ ويل مه ڇه لاره بنده ده
ما يپ خبرې ته غوږ ونه نيو لږم
لاره په رښتيا بنده وه بږته چې راتلم نو بوڇا شوي وم

خيانت مي ندي ڪري
گيله مه ڪوه!
ڪله چې تا پڙبينودم
نو هغه رانه غڀر تاو ڪره
ترڅو ونه لوږم

له مين يي وپوڻنٽل
مينه غم دي ڪه خوشالي؟
په ديوال يي سر ڪپڻنود
ويي ويل: انتظار

مينه يعني
ڪوم وخت چي
انسان د ڄان نه
ڇڙ د هغه په اڙه فڪر ڪوي

اوس دې چپ
ڪومپ بنگلي سترگپ
پرانيستي
د همدې سترگو
په ياد بيگا ڪوم چا
خپلپ سترگپ پٽپ ڪري وپ

د يو چا يادول زره غواري
نه دليل
نو بپ دليله دپ
د زره نه يادوم

اڀ!

نه ڄاڻو ڇو لڙي

لازم

ترڻو تاته ورسپڙم

اوس نه ته زما شوڀي

او نه زه د ڄاڻ

اڀ!

غڀڙه ڊي نه گرمي ده نه ساڳه

ستا غڀڙه!

د ڪال ڄلور فصله ڊي

ڪله چي تللي
نو ڪاش زما سترگي
دې هم له ڄانه سره
وڙي وي
ترڻو زما سترگي
ستا د ديدن تڙي نه واي

د ژوند ٽول داستان مڀي
يوازي په دې جمله ڪي
راغونچ دي
«هغه شته لکن زما سره نه»

ڪوم وخت چي ڊي
د ژوند لاري جدا ڪري
خدای شته
ما له خان سره
ڇپر خه وويل

اڀ!
غڙ ڊرتي نه ڪوم
چي بڀرتي راشه
ڪه مهم وم
نو خيله به راشي

تر ٽولو

ٻنڪلي نري تا

جوڙه ڪري

دلته په زره ڪي مڀ

چي ته پڪي اوسڀ

نن مڀ يو مين

وليد چي

خپل سيوري سره يڀ

خبري ڪولڀ

نو هغه بيچاره به

خومره درد تيروي ڪله چي آسمان وريخ وي

موٽروان ودرېد له موٽره يې

سر راويست ويې ويل:

يوازي يې ۶۶۶

موسڪ شوم ورته ومې ويل:

له ڇپره وخته

اې ربه ومې ببينه!

د هغه دردونو لپاره

چې ستا په لاره کې

مې تېر نه ڪړل....!!!

ڪاش خدای ویلی وی

ستری دې ګرم نور

واخله دا یې هم ستا

اې!

ته پوهپرې

چې ستا په

نشتون ڪي دا ورڃي

رباندي څومره اوږدي شوي

اڀ ربه!
ته مڀ مل اوسه
ڪه چڀرته ستا نڀي
ڪڀ رانه ڇه ماتيري
بس چڀ زڙه نه وي

درته ليڪم يڀ چڀ
«يادڀڙي مڀ»
مه وايه چڀ تڪراري خبره ده
شايد يوه ورڇ زه ونه وسم
چڀ تڪرار يڀ ڪڙم

رسامي

يپ دومره ٻنڪلي نه ۱۰

لڪن د ٻيڙتہ تلو لاره يپ چڙه ٻنہ

رسم ڪڙي ۱۰

ٻيڙتہ لاره

اڀ!

د لاسونو گوتپ دڀ په

قرض راکڙه

ستا د راتلو شيبپ

پرڀ شمارم

اڀ!
ستا احساس
بيا په خپله
غږه ڪي واخيستم
نه پوهيم چيرته مې وري

غږي يي لار
تصوير يي لار
لکن
خاطرې يي تل پاتې دي

زړه مڀ لڙ جنت غواري
څو لخطي دڀ
غڀره په قرض راڪولاى شپي!!؟!

اڀ ڪاش
څوڪ چڀ تله نو
دا خاطرڀ يڀ چڀ هم
له ځان سره ٽولولي
او بيا تللي

دا زړه مڀ

ڇڪ ڇڪ ڇڪ ڇڪ

دومره ڇڪ ڇڪ ڇڪ

يو ڇٽه ڀي د سترگو

هم ٽوٽي

ڙوند ڇٽه ڇٽه ڇٽه

ڪه ڙوند خندا ڇٽه ڇٽه ڇٽه

ڪه ڙوند ڙا ڇٽه ڇٽه ڇٽه

ڪه ڙوند مرگ ڇٽه ڇٽه ڇٽه

ڪه ڙوند ڙوند ڇٽه ڇٽه ڇٽه

ڪه ڙوند مينه ڇٽه ڇٽه ڇٽه

ڪه ڙوند مينه ڇٽه ڇٽه ڇٽه

هيڙڪلهه ڀي د بڀرته راتگ دعوا

مه ڪوه!

شايد ڪوم وخت راشي

خو هغه به نه وي چي تللي و

اڀ!

ڪه ڪومه ورڃ راغله

چي زه نه وم نو وصيت درته ڪوم!

بنه اوسه

له هغه بنو

چي ما ورسره مينه ڪوله

ڇٽي وخت مي
دومره ياديري
چي زره مي غواري ويي گورم
ڪه د بل په څنگ ڪي هم وي

اڀ!
ڙوند دري لحظي دي
ستا ليدل
ستا خندل
ستا غبر ڪي نيول

اڀ!

ددڀ تلو او راتلو

نه مڀ نور زره تنگ شو

يه مه راءه

او يا چڀ راغلي نو بيا مه هه

اڀ!

ڪه ڪومه ورخ لاڙي او ٻيڙته راونگرڇڀڍي

نو د انتظار ڙمنه نشم درسره ڪولاي

لڪن يوه غوبنتنه درنه لرم!

ڪله چڀ هم راغلي نو

يوه گيڇي گلان مڀ قبر ته ضرور راوره

خِينِي خَلڪ پڻ نڙي

ڪي شتون نه لري

بلڪي هغوي خپله

يوه نڙي وي

اڀ!

زه چي نه اوسم نو

نڙي يوازې ما نه لري

لڪن ته چي نه اوسڀي

زه يوه نڙي نه لرم

اڀ!

ڪه غوارڀ ٻڙتہ راشڀ

نو همغه ڄاى ڪڀ

دڙتہ ڀہ تمہ يم

ڪوم ڄاى ڪڀ دڀ چڀ

يواڄڀ ڀر يبنى وم او تلي وڀ

مينہ دڀ

تل لہ هغه

چاسره وويشہ!

چڀ ڀوهڀڙڀ

هغه يڀ لہ چاسره نہ ويشي

هره ورخُ له خان سره
ڙمنه ڪوم چي
سبا دې هپروم
سهار چي شي
نو خپله ڙمنه هپره ڪرم!

ستا ٽول يادونه او خاطرې
مي لري و غورخول
لکن زره مي غلي وويل:
«په ياد مي ده»

اڀ!

ٽول بنار ويده دي

يوازي زه

ستا فڪر

ويٺن ساتلي يم

هيڙڪله له يوه انسان ڇخه

خپله هيله مه اخله!

شايد يواڻيني هيله وي

چي دي يي لري

زما هيله ته وڀ

اوس چڀرته يي ۹۹۹

د هغه ڪس
د راتلو لاري ته
په تمه یم چي
هغه له دي لاري
چره ستري ده

اڀ!
که ته د بل هم شوڀي
نو بيا به هم
زما سره يي
خڪه کلونه کيري
چي زما په زړه کي اوسې

آيينه هم رانه
شڪايت ڪوي
خوشاله خيره غواري
هغه چي تا وري!

اڀ!
هر ڄاي ڪي چي يي
نو آسمان ته وگوره!
آراموي مي ڇڪه
ڪه يوڄاي نه يو
نو آسمان خو مو يو دي!

د بنو عطرو خالي شيشه

هم بوى وركوي

لکه ستا خالي ڄاى!

د تل به څپر يې تاته ليکم

ته چپ!

له چا سره مينه لري

هغه لپاره يې ووايه

نور بيا...

اخٲليكونه:

www.4yok.com

www.beytoote.com

www.bisms.ir

www.parsnaz.com

نورې بيلابېلې ويب پاڼې

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**